

συντρίμματός τινος τῆς λέμβου καὶ ἐπάλαιε κατὰ τῶν κυμάτων.

«Κύριοι, εἰπε πρὸς ἡμᾶς δὲ κυβερνήτης, δὲ χρόνος ἐπείγει. Γνωρίζετε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅτι μόνον τὸ συμβούλιον τοῦ πληρώματος εἶναι ἀρμόδιον νάποφασίσθη περὶ τῆς τίχης τοῦ ἀνδρός. Εἶνε δινατὸν νὰ παρέχωμεν βοηθειαν εἰς τὸν δυστυχῆ τοῦτον ἄνευ κινδύνου ἀπωλείας ὀλοκλήρου τοῦ πλοίου; οἱ παραδεχόμενοι τοῦτο ἀς ὑψώσωσι τὸν χεῖνα: καὶ σπεύσωμεν, πρὸς Θεοῦ!» Εἰμεθα πάντες σὺ νηθοισμένοι ὑπὸ τὸν φανόν, ἀκίντοι τὸ πλήρωμα ἐσχημάτιζε περὶ ἡμᾶς κύκλου, τὸν ἐσχάτην ἀναμένον ἀπόφασιν. Σᾶς ὁρκίζομαι δὲ ὅτι ἔαντος τοῦ ἡμέρα θὰ ἐβλεπέ τις πολλοὺς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τούτων, οἱ δόποι πάντες ἀλλως ἥσαν παλαιοὶ καὶ ἀτρόμυτοι θαλασσινοί, ώχροτέρους ἀγγλίδος διερχούμενης τὸν πορθμὸν τῆς Μάγχης. Ἑξητάσαμεν δι' ἐνὸς βλέμματος τὸ σκάφος, τὸν δρίζοντα, τὴν διεύθυνσιν τῶν κυμάτων καὶ εἰς δργυιῶν τινῶν ἀπόστασιν τὸν μέλαιναν γραμμὴν τῆς ξηρᾶς: διευθυνόμεθα ὀλοταχῶς κατὰ τῶν βράχων τούτων. — Πάντες ἐκίνσαν θλιβερῶς τὸν κεφαλήν, ἀλλ' οὐδενὸς ἡ χειρὶς ὑψώθη. Τότε ὁ κυβερνήτης, πρὸς τὸ πλήρωμα ἀπευθυνόμενος, δέγει διὰ φωνῆς συγκεκινημένην δόλιγον: — «Ομοιόροντος καὶ εἰς συνειδήσει διακρηύττομεν ὅτι οὐδὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνδρὸς τούτου. Ο Θεὸς ἐλεῖσαι αὐτὸν!» — Καὶ στραφεῖς πρὸς τὸν πιδαλιούχον, διατάσσει: — «Ολὼς δεξιὰ καὶ ἐμπρός!»

«Τὸ πλοῖον ἐστράψθη ἐκ νέου περὶ ἑαυτό, παρέχον τὰ ιστία αὐτοῦ εἰς τὸν ἄνεμον· δόστις μετ' ὀργῆν χαρᾶς εἰσῆλασεν ἐν αὐτοῖς. »Εσπευσα πρὸς τὸν περύμνην καὶ λαβὼν φανὸν ἔκει ἀνηρτημένον διπύθυνα τὸ φῶς αὐτοῦ πρὸς τὸν θάλασσαν. Εἰς πέντε ἡ ἔξ ὄργυιῶν ἀπόστασιν, ἡ ταλαιπωρος ναύτης ἔχόρευεν ως σφαῖρα ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεως ἐν τῇ δίνῃ τῶν κυμάτων τὰ δόποια ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκράτουν αὐτὸν σχεδὸν ὅρθιον. Μόλις διακρίναμεν ἐντὸς τοῦ φωτεινοῦ κύκλου, ἀνυψώθη διὰ τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς σχεδίας του, μὲν ἡτένισε διὰ τῶν ἐξφοκότων ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καὶ ἐκίνησε τὰ χεῖλα διὰ νὰ δημιλῆσῃ. »Εκυψα κελύπτων τὰ δάτα διὰ τῶν χειρῶν δῆπος κατορθώσω νὰ ἀκούσω τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ ἀτυχοῦς ναύτου· ἔφθασον οὗτοι μέχρις ἐμοῦ ἰσχυροὶ καὶ διακεριμένοι, διὰ μέσου τοῦ θορύβου τῆς καταιγίδος καὶ τοῦ σκότους τῆς ἀπαισίας ἐκείνης νυκτός: Καλετάνγε! καπετάνγε! ἐκόπτη τὸ σχοινὶ τοῦ καταρτιοῦ!»

«Κῦμα πελώριον διελθόν, ισοπέδωσε τὸν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ δὲν διέκρινον πλέον ἡ τὸν λευκὸν αὔλακα τῆς ήμιολίας, ἥτις προύχωρε μετὰ ταχύτητος καταχθονίου.»

Περάνας δὲ πλοίαρχος τὸν διηγῆσιν του ἐσιώπησεν ἐπὶ τινας στιγμάς· αἱ δασεῖαι καὶ πολιαὶ αὐτοῦ ὀφρεῖς συνεσπῶντο, αἱ ψυτίδες τοῦ μετώπου του συνεστέλλοντο βιαίως καὶ ἀποτόμως. »Ἐπιε ποτήριον πλῆρες πώντες.—«Καὶ τὸ σύνομα τοῦ θύματος τούτου τοῦ καθίκοντος,» ἡρώτησε αὐτόν. »Τύψωσας τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν

ὅροφον ἐπὶ πολὺ ἔστη σκεπτικός.—«Ἀδηθεια, πράγματι, εἴπε, δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι πλέον.» Ἐν δάκρυ ὑγρανε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ παλαιμάχου θαλασσινοῦ, οὓς πάντες ἐνδυμίζον στειρεύσαντας πρὸ πολλοῦ.

(Μετάφρασις)

ΙΩ. Α. ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙΣ ΔΙΑ ΔΙΟΕΙΑΝΘΡΑΚΟΣ

Εἰς τὸν βιενναίαν «Chemiker Zeitung» ἀναγινώσκομεν τὰ ἔχη:

«Ο διθειάνθραξ (CS₂ Schwefelkohlenstoff, bisulfure de carbone), δι χρησιμεύων εἰς τὰ ἐργοστασία τοῦ Καουτσούκ φέρεται ἐντὸς βαρελίων σιδηρῶν, ἢ δὲ ἐκ τούτων μετάγγισις αὐτοῦ ως δαμιζάνας γινεται μόνον ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ὑπὸ ἐπιτήρησιν ἀρχιτεχνίτον ἐνεκα τοῦ λίαν ἐπικινδύνου τοῦ πράγματος. Ἐσχάτως δύο ἐργάται τοιούτου ἐργοστασίου, ὃν δὲ εἰς καὶ ἀλλοτε εἴχε συμβονθῆσει εἰς μετάγγισιν διθειάνθρακος ἐπόρκειτο νὰ κενώσωσι μέγα βαρέλιον διθειάνθρακος εἰς ὃν ἐργάται τοιούτου ἐργοστασίου, ὃν δὲ εἰς καὶ ἀλλοτε εἴχε συμβονθῆσει εἰς μετάγγισιν διθειάνθρακος εἰς τοῦ Βουκουρεστίου καὶ τῶν ἄλλων πόλεων γέμουσι ὑπαλλήλων ἐκ τοῦ ώραιού φύλου. »Οταν ἐπῆγε εἰς τὸ ταχυδρομεῖον νὰ ζητήσω ἐπιστολήν, κυρία ἡτο ἐκείνη ἥτις μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν ἔχω τοιαύτην. Σᾶς βεβαιῶ διθειάνθρακος εἰς τοῦ πρώτην φοράν ἔφυγα ἀπὸ ταχυδρομεῖον εὐχαριστημένος καίπερ μὴ λαβὼν ἐπιστολήν. »Εκεῖνο τὸ «δῖξι, κύριε, δὲν ἔχετε. ἔσταζε γλύκα καὶ ἡτο δῖξιν νὰ ἔξαθρωπίσῃ πολλοὺς ἔξηγρωμένους ως σατύρους καὶ ως ἀρχαίους βακχικούς δργιαστὸς «Ελληνας...»

Ναί, αἱ γυναῖκες εἰναι στοιχεῖον ἔξευγενισμοῦ. »Η ἀγριότης εἰνετὴ γυνὴ εἰνε—τὸ ἐν εἰνε θετικὸν τὸ δλλο ἀρνητικόν. Τὸ ἐνα δέγει «ἐμπρός» τὸ δλλο, «δῖξι δᾶς παρακαλῶ». »Η γυνὴ χιλιάκις προύκαλεσε σρίδας ἀπὸ τῆς ώραίας «Ελένης μέχρι τῆς Ναθαλίας τῆς Σερβίας ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως χιλιας φοράς μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνήν της καὶ μὲ τὰ δάκρυα της προέλασε δεινάς συμπλοκὰς καὶ φιλονεικίας.

Λοιπόν, δις μὴ ἀποκλείωμεν τὰς γυναικας ἀπὸ τὰς θέσεις, δις μέχρι τοῦδε ἐκ προλήψεως στρεβελῆς θεωροῦμεν ως τιμάρια μας. Οι ρουμανοί εἰναι ἐπίσης θερμόταμοι ως ημεῖς, ἐν τούτοις ἐπαυδάν νὰ κυττάζωσιν ως τράγοι τὰς γυναικας καὶ νὰ καταλλώπωτων καὶ νὰ μορφάζωσι καὶ νὰ ψιθυρίζωσι κρυψὰ λογάκια καὶ πολλάκις ἀναιδῆ, ἀφ' ὅτου ἡ γυνὴ μόνη ἀφ' ἐστῆς αὐτούσιων ὑπεισῆλθε εἰς τὰ ὑπουργήματα, ἀτινα ἀκόμη πρὸ τινος ἐνομίζομεν διτι ἐπρεπεν αἰωνίως νὰ φορῶσι φαρελίοις πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἐλαϊου ἐκ τῆς ἀμοργῆς (μούργας) προσθέτοντες μάλιστα καὶ θερμὸν ὄδωρο πρὸς τελείαν ἐξατμίσιν καὶ ἀνάμιξιν τοῦ διθειάνθρακος μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ, διν κατ' ἀνάγκην δηείλει ν' ἀναπνέῃ δ ἀνωθεν τοῦ ἀνοικού δοχείου ιστάμενος χωρικός, δ ἀνα-

κυκῶν, τὸ περιεχόμενον κατὰ τὴν ἐν λόγῳ δόηγιαν.

Προσοχὴ λοιπὸν εἰς τὸν διθειάνθρακα.

«Ἔνε λίαν ἐπικίνδυνος. »Ἔνε δηλητηριώδης. »Ἔνε εὐαναθλεκτότατος. »Ο ἀτμὸς αὐτοῦ σχηματίζει μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ μῆγμα.

«Ἀναθλέγεται δὲ τῇ ἀπλῇ προσπελάσει οὐ μόνον ἀναμμένου σιγάρου ἀλλὰ καὶ τοτον θερμοῦ ἀντικειμένου.

Ο. Α. ΡΟΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΑΡΙΦΗΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΑ ΤΟΝ ΑΙΜΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΜΟΥ

ΑΙ ΡΟΥΜΑΝΙΔΕΣ. Εἶνε γλυκεῖαι καὶ εὐπλαστοί. Φιλόπονοι καὶ δραστήριαι. »Ἐν τοῖς ἀγροῖς καλλιεργοῦσιν, ἐν ταῖς πόλεσιν λαμβάνοντιν ἐνεργὸν μέρος εἰς δλα δηλασθοῦντα τὸν δημόρα. Τὰ Πανεπιστήμια ἔχουσι πολλὰς εὐσταλεῖς, φιλοπόνους, ἀνευ προλήψεων καὶ εὐφυεστάτας φοιτητρίας. Τὰ καταστήματα ἐν ταῖς δοῖσι τοῦ Βουκουρεστίου καὶ τῶν ἄλλων πόλεων γέμουσι ὑπαλλήλων ἐκ τοῦ ώραιού φύλου. »Οταν ἐπῆγε εἰς τὸ ταχυδρομεῖον νὰ ζητήσω ἐπιστολήν, κυρία ἡτο ἐκείνη ἥτις μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν ἔχω τοιαύτην. Σᾶς βεβαιῶ διθειάνθρακος εἰς τοῦ πρώτην φοράν ἔφυγα ἀπὸ ταχυδρομεῖον εὐχαριστημένος καίπερ μὴ λαβὼν ἐπιστολήν. »Εκεῖνο τὸ «δῖξι, κύριε, δὲν ἔχετε. ἔσταζε γλύκα καὶ ἡτο δῖξιν νὰ ἔξαθρωπίσῃ πολλοὺς ἔξηγρωμένους ως σατύρους καὶ ως ἀρχαίους βακχικούς δργιαστὸς «Ελληνας...»

Ναί, αἱ γυναῖκες εἰναι στοιχεῖον ἔξευγενισμοῦ. »Η ἀγριότης εἰνετὴ γυνὴ εἰνε—τὸ ἐν εἰνε θετικὸν τὸ δλλο ἀρνητικόν. Τὸ ἐνα δέγει «ἐμπρός» τὸ δλλο, «δῖξι δᾶς παρακαλῶ». »Η γυνὴ χιλιάκις προύκαλεσε σρίδας ἀπὸ τῆς ώραίας «Ελένης μέχρι τῆς Ναθαλίας τῆς Σερβίας ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως χιλιας φοράς μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνήν της καὶ μὲ τὰ δάκρυα της προέλασε δεινάς συμπλοκὰς καὶ φιλονεικίας.

Λοιπόν, δις μὴ ἀποκλείωμεν τὰς γυναικας ἀπὸ τὰς θέσεις, δις μέχρι τοῦδε ἐκ προλήψεως στρεβελῆς θεωροῦμεν ως τιμάρια μας. Οι ρουμανοί εἰναι ἐπίσης θερμόταμοι ως ημεῖς, ἐν τούτοις ἐπαυδάν νὰ κυττάζωσιν ως τράγοι τὰς γυναικας καὶ νὰ μορφάζωσι καὶ νὰ ψιθυρίζωσι κρυψὰ λογάκια καὶ πολλάκις ἀναιδῆ, ἀφ' ὅτου ἡ γυνὴ μόνη ἀφ' ἐστῆς αὐτούσιων ὑπεισῆλθε εἰς τὰ ὑπουργήματα, ἀτινα ἀκόμη πρὸ τινος ἐνομίζομεν διτι ἐπρεπεν αἰωνίως νὰ φορῶσι φαρελίοις πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἐλαϊου ἐκ τῆς ἀμοργῆς (μούργας) προσθέτοντες μάλιστα καὶ θερμὸν ὄδωρο πρὸς τελείαν ἐξατμίσιν καὶ ἀνάμιξιν τοῦ διθειάνθρακος μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ, διν κατ' ἀνάγκην δηείλει ν' ἀναπνέῃ δ ἀνωθεν τοῦ ἀνοικού δοχείου ιστάμενος χωρικός, δ ἀνα-

κυκῶν, τὸ περιεχόμενον κατὰ τὴν ἐν λόγῳ δόηγιαν.

Αι ρουμανίδες εἰναι δλαι ζωνταναι ως ἀμαζόνες· καὶ τοῦτο διότι ἀπολαμβάνουσι πολλῆς ἐλευθερίας καὶ εἰναι χειραφετημέναι ως τὰ πτηνὰ τῶν κήπων τῶν μεγαλουπόλεων. »Οπου περιο-